

הדם, היה הדם דחוי ממצות כסיו, כיון שהיה מכוסה, ואף שאחר כך חזר ונתגלה אין לחייבו בכיסוי, לפי שאם פעם אחת נדחה הדם מהמצוה, שוב אינו חוזר ומתחייב בכיסוי. ואמר רב פפא על קושיא זו, זאת אומרת שאין תורת דיהוי אצל מצוה. ומכאן נפשט ספיקו של ריש לקיש.

משיבה הגמרא: דרב פפא נופיה איבעיא ליה – מה שלרב פפא היה פשוט שהתנא בחולין סובר שאין דיהוי אצל מצוות, מזה שהצריכוהו לחזור ולכסות, לריש לקיש הדבר לא היה פשוט כן, והוא הסתפק ביטת התנא, האם מפשט פשיטא ליה (לרב פפא) לתנא דאין דיהוי אצל מצוה, לא שנא לקולא, כמו בענין אשירה שביטלה שאם אין דיהוי מותר להשתמש בלולב למצוה, ולא שנא לחומרא, כמו בענין כסיו הדם, שאם אין דיהוי עליו לחזור ולכסות את הדם, לאחר שהתגלה. או דלמא התנא עצמו ספוקי מספקא ליה אם יש דיהוי אצל מצוות, ולחומרא אמרינן שאין דיהוי, ומצריכים כסיו, מפני שהוא ספק בדיון תורה שדינו לחומרא, אולם לקולא לא אמרינן שאין דיהוי, כגון באשירה שביטלה, שאין אומרים שאין דיהוי, אלא הולכים לחומרא ואומרים שיש דיהוי ואין לוקחים את לולבו למצוה.

מסיימת הגמרא: תיקו – תעמוד שאלה זו בספק, לפי שלא נפשטה. ספק נוסף בענין זה: פעי רב פפא, המששתחיה לכהמה, צמרה מהו להשתמש בו לתבלת. לצמר צבוע בדם החילוקין של מצוה.

מבררת הגמרא: תבלת דמאי, אי תבלת לכהנים – המצויה בבגדי כהונה, כגון במעיל ובאפוד, שלובשים אותם הכהנים לצורך עבודה בבית המקדש, והספק הוא האם מכשירי קרבן דינם כקרבן, ואסור להשתמש בצמר של בהמה שנעבדה לבגדי כהונה, וגם אם נפשט שמכשירי קרבן כקרבן, עדיין יש להסתפק האם צביעת הצמר בצבע תבלת, ושינוי צורתו, מועילה להתירו לגבוה, היינו פעיא – הלא אלו היו שני ספיקותיו דרמי בר הומא לעיל (מה), אם מכשירי קרבן כקרבן, ואם יש שינוי שנעבד להתירו לגבוה, ומדוע הוצרך רב פפא לשוב ולהסתפק בזה. ואי לפתיל תבלת מצוה למשילין לצביעת, והספק הוא אם נעבד שמותר להדיוט מאוס לקיום מצוה או אינו מאוס, היינו פעיא דריש לקיש בלולב של אשירה שהמותר להדיוט, אם ניתן לקחת ממנה לולב למצוה, ומדוע הוצרך רב פפא לשוב ולהסתפק בנידון זה.

משיבה הגמרא: אין הכי נמי דלא תהו לרב פפא למיפעי ליה – להסתפק בענין הצמר לתבלת, והאי דקא פעי ליה הא – ומה שהסתפק בזה, משום דאיכא מילי אחרוניתא – מפני שהיו לו דברים נוספים בבהמה שנעבדה לעבודה זרה שהסתפק בהם, ואגב אותם דברים הזכיר גם את הספק בצמר. ואלו ספיקותיו, צמרה מהו לתבלת, קרניה מהו לעשות מהם הצוצרות שהיו מנגנים בהן בשעת הקרבת קרבנות ציבור, ועצמות שוקיה מהו לתלילין שגם בהם היו מנגנים בשעת הקרבת הקרבנות, וכן בני מיעה מהו לפארות – לעשות מהם נימים לכינורות שהיו מנגנים בהם בבית המקדש. אליבא דמאן דאמר שעיקר השיירה על הקרבן אינה נעשית בפה אלא בגלגל, לא תיפעי לה – אין לך להסתפק בדבר, דודאי אסיר, שהרי כלי נגינה אלו הם מכשירי קרבן, כי תיפעי לה אליבא דמאן דאמר שעיקר השיירה של הלויים היא פפה, והספק הוא האם כלי הנגינה פסומי קלא בעלמא הוא – אינם באים אלא להנעים את השירה, ומייתנין – וניתן להביא כלים שנעשו מבהמה שנעבדה, או דלמא אפילו הכי אסיר, כיון שהדבר מאוס להשתמש בבית המקדש בכלי נגינה אלו.

הגמרא מסיימת: תיקו.

ספק בענין מעין שנעבד: פעי רבה, המששתחיה למעין, מימיו המחוברים לקרקע ואינם נאסרים בהנאה להדיוט, מהו לנסכים – לנסך מהם על גבי המזבח. שואלת הגמרא: מאי קא מיפעיא ליה – מה הם צדדי הספק, איילומא האם לבבואה קא סגיד – כוונתו להשתחוות לפרצופו הנשקף במים, ולא למים עצמם, נמצא שאין המים נעבדים ומותרים לנסכים, או דלמא למיא קא סגיד – כוונתו

אבל אם הבהמות עיברו – התעברו ולבסוף נרבעו, דברי הכל אסורין הולדות למזבח. והטעם, כיון שבאופן זה נחשב הדבר כאילו גם העובר נרבע. ואף שהעובר נשתנה בכך שנולד ונעשה בהמה, אין מועיל השינוי להתיר איסור נרבע למזבח. וכן הדין בבהמה מעוברת שנעבדה לעבודה זרה ואחר כך ילדה, כיון שגם העובר נעבד ונעשתה בו עבירה, אין מועיל השינוי שנולד ונעשה בהמה, להתירו למזבח. והקא נמי בחיטים שנעבדו, אף שנשתנו ונעשו קמח, דין הקמח כדיון בהמות שעיברו ולבסוף נרבעו דמי, ואין השינוי מועיל להתירו למזבח.

גירסא אחרת בדברי מר זוטרא: איכא דאמרי בלשון אחרת, שמר זוטרא הביא את מחלוקת חכמים ורבי אליעזר אם הולדות מותרין או לא, אך לא תלה את ספיקו של רמי בר חמא (ואם יש שינוי בנעבדו) במחלוקת תנאים זו, אלא המשיך ואמר, ואיתמר עלה אמר רב נחמן אמר רבה פר אבוה, המחלוקת היא פשנרפעו הבהמות ונעשתה בהן עבירה, ולבסוף עיברו, ונחלקו התנאים, אם זה וזה גורם מותר או אסור, אבל עיברו ולבסוף נרבעו, באופן שנעבדה העבירה גם בעובר, אף שנולד ונשתנה לבהמה, דברי הכל אסור למזבח, לפי שאין מועיל שינוי להתיר נרבע ונעבד למזבח. וסיים מר זוטרא, והני נמי – וגם חיטים אלו שנעבדו ונעשו קמח, כי עיברו ולבסוף נרבעו דמי, ואין מועיל בהם שינוי להתירו למזבח.

דוחה הגמרא: הכי השתא – וכי כן נראה בעיניך עתה לדמות זה לזה, התיב, בעובר שנעבדה בו עבירה, מעיקרא – מתחילה בהיותו עובר היה פהמה, והשתא אחר שנולד הוא פהמה, אלא שמתחילה דשא הוא דאחיוא בנאפה – דלת הרחם היתה סגורה בעדו, כלומר לידת הולד לא גרמה לשינוי בעובר, ולכן הולד אסור, אולם הקא בחיטים שנעבדו וטחנם לקמח, נעשה בהם שינוי, שהרי מעיקרא – מתחילה היו חיטי, והשתא נעשה מהם קמחא, ואפשר שהשינוי יתירם למזבח.

הגמרא מביאה ספק בנעבד' שלא נאסר להדיוט, אם כשר למצוה: פעי – הסתפק ריש לקיש, המששתחיה לדקל שגדלים בו לולבים, באופן שאינו נאסר להדיוט, וכפי שיבואר להלן, לולבו מהו להשתמש בו למצוה בזה הסוכות. פאילין ו-בדקל שנטעו מתחלה לבד – לשם עבודה זרה, לא תיפעי לה – אין לך להסתפק בדינו, דאפילו להדיוט נמי אסור בהנאה, כדיון אשירה שמצוה בשריפה, ולכן נחשב הלולב כשרוף ואין בו שיעור לולב. כי תיפעי לה – באיזה אופן יש לך להסתפק, פאילין שנטעו גרעין ולבסוף עברו, ואליבא דרבי יוסי בר יהודה לא תיפעי לה, כיון שהוא סובר (לעיל מה) דאילין שנטעו ולבסוף עברו אפילו להדיוט נמי אסור בהנאה, ודינו בשריפה ואם כן אין בלולב שיעור. כי תיפעי לה, אליבא דרבנן הסוברים שאילין זה מותר להדיוט, לענין מצוה מאי, מי מאיס – האם מאוס הדבר בלפי גבוה לקיים בו מצוה, או לא מאוס.

ביאור אחר לספיקו של ריש לקיש: כי אתא רב דימי מארץ ישראל אמר, באשירה שהיתה של גוי ונאסרה מדין עבודה זרה, שביטלה הגוי, קמבעיא ליה – הסתפק ריש לקיש, אם מותר לקחת ממנה לולב למצוה. לפי שנאמרה הלכה בקרבנות שבהמה שהיתה ראויה לקרבן ונדחתה וחזרה להיות ראויה, אינה חוזרת להכשרה, ונסתפק ריש לקיש, האם יש תורת דיהוי גם אצל מצוה, שחפץ שנדחה ולא היה ראוי למצוה ואחר כך חזר ונעשה ראוי, האם נשאר בדיחוי לעולם. כמו בענין קרבנות, או שאין תורת דיהוי אצל מצוה.

הגמרא מבררת מדוע ספק זה כפי שביארו רב דימי, אינו נפשט ממשנה. שואלת הגמרא: תפשוט ליה את הספק, מדתנן במשנה (חולין פג), שחט חיה או עוף ופיסהו (את הדם) בעפר חזרו חייב ונתגלה, פטור מלבסות פעם נוספת. אולם אם פיסהו חרות, חייב לשוב ולבסות. ואמר רבה בר רב הנה אמר רבי יוחנן, לא שנו שכסוה הרוח חייב לכסות, אלא כשתנן הדם ונתגלה לאחר שכיסוה הרוח, אבל לא חזר ונתגלה ונשאר מכוסה, פטור מלבסות. והוינן פה – ונשאנו ונתנו בדברי רבי יוחנן והקשינו עליו, כי חזר ונתגלה מאי הוי – מה בכך, הואיל ואידיחי אידיחי – הלא כשהרוח כסתה את

57 שלישי. היה הבית בנוי שלא לשם עבודה זרה, אלא לדירת אדם,
58 והכנים לתוכה עבודת פוֹכְבִים באופן עראי, ולא התכוין לעבוד את
59 הבית ולא להקצותו לתשמיש של עבודה זרה, והוציאה – ואחר זמן
60 הוציא את העבודה זרה מהבית, הרי בית זה מותר.

נמרא

61 הגמרא מביאה את דברי רב ומקשה עליו ממשנתנו: אָמַר רב,
62 הַמְשַׁתְּחָה לְבֵית אֶסְרוּ בהנאה כדין עבודה זרה. מבארת הגמרא:
63 אֶלְמָא קָסְבַּר – משמע שרב סובר שדבר שבתחילה היה תְלוּשׁ
64 וְלְכַסּוּף חֲפָרוֹ לְקַרְקַע, בְּתֵלוּשׁ דָּמִי, ולכן גם אבני הבית שהיו
65 תלושים, אין שבנה בהם בית והיברם לקרקע. הבית נאסר ואין דינו
66 כמחומר שאינו נאסר. מקשה הגמרא: מדוע אמר רב שהבית נאסר
67 כשהשתחוה לו, וְהֶאֱמַן בְּנֵאֵי תַנְן – והלא שנינו במשנתנו 'בית
68 שבנאו לעבודת כוכבים הרי זה אסור', ומשמע שנאסר דווקא
69 כשבונה אותו לשם עבודה זרה, ולא בהשתחויה לבית שעשוי
70 מכבר. מתרצת הגמרא: שנו במשנה 'בנאו' כדי לחדש שאם בְּנֵאֵי
71 לשם עבודה זרה אָף עַל פִּי שְׁלֵא הַשְׁתַּחֲוָה לוֹ הבית נאסר, אך גם
72 באופן הַשְׁתַּחֲוָה לבית בנוי הבית נאסר, אָף עַל פִּי שְׁלֵא בְּנֵאֵי
73 מתחילה לשם עבודה זרה.
74 מקשה הגמרא: אִי הָכִי (הני), שְׁלֵשָׁה – מדוע מנה התנא רק שלשה
75 בתים שדינם שונה, אַרְבַּעָה הוּוּ – הלא יש ארבעה בתים, לפי רב
76 שהשתחויה לבית בנוי אסור. מתרצת הגמרא: בֵּינוֹן דְּלַעֲנִין בִּישׁוּל
77 [תַנְנִין] – כיון שאת חילוקי דיני הבתים שנו במשנתנו לענין ביטול שם
78 עבודה זרה מהם, וזוהו אין הבלד בדין בין בנה בית לשם עבודה זרה,
79 לבין השתחוה לבית, שבשניהם אם הוא של גוי צריך לבטלו, ואם
80 הוא של ישראל אסור לעולם, בְּנָה וְהַשְׁתַּחֲוָה הוּוּ קָא חֲשִׁיב לֵיהּ –
81 לכן התנא מחשיב בית שבנאו לשם עבודה זרה ובית שהשתחוה לו
82 כדין אחד, ואינו מוסיף למנותו.

משנה

84 שְׁלֵשׁ אֲבָנִים הֵן – שלשה דינים חלוקים ישנם באבנים שיועדו
85 לעבודה זרה, לענין ביטול שם עבודה זרה מהם. דין ראשון. אֲבָן
86 שְׁחֻצְבָה מִתְחַלְהָ מֵהָהָר, כדי שתשמש לְבִימוּם – למקום מושב
87 הפסל, והאבן עצמה נעדרת כמו הפסל, הָרִי אֲבָן זוֹ אֲסוּרָה, ואפילו
88 לא חשיב עדיין את הפסל עליה. ולכן, אם היא של גוי, יכול לבטלה
89 ולהתירה על ידי שיפגום מעט ממנה, ואם היא של ישראל אין מועיל
90 בה ביטול ואסורה לעולם. דין שני. היתה האבן חצובה מכבר, וְסִיִּדָה
91 וְכִיִּידָה – וצייר עליה ציורים לשם עבודת פוֹכְבִים, התוספת נאסרת
92 בהנאה, ואם רוצה לבטל שם עבודה זרה ולהשתמש בה, נִזְמַל מַה
93 שְׁסִיִּיד וְכִיִּיד וזורה לרות, והאבן מותרת. דין שלישי. היתה האבן
94 חצובה מכבר, והַעֲמִיד עֲלֶיהָ עֲבֹדַת פוֹכְבִים באופן עראי, ולא
95 הקצה אותה שתשמש בקביעות למקום מושב הפסל, אין האבן
96 נאסרת מחמת כן, וְאִם סִילְקָה – סילק את הפסל מהאבן, הָרִי אֲבָן זוֹ
97 מותרת.

נמרא

99 שנינו במשנה: אבן שהיתה חצובה מכבר, וסיידה וציירה לשם עבודה
100 זרה, האבן אסורה עד שיטול את הסייד. מבארת הגמרא באיזה סיד
101 וכיוד מדובר: אָמַר רַבִּי אָמִי, וְהוּא שְׁסִיִּיד וְכִיִּיד בְּגוֹפָה שֶׁל אֲבָן –
102 המשנה אסרה רק אם חקק בברזל באבן עצמה צורה וסייד וצייר את
103 הצורה, אולם אם סייד וצייר בטיח על פני האבן, האבן אינה נאסרת.
104 מקשה הגמרא: וְהוּא דוּמְיָא דְבֵית תַנְן – הלא התנא כתב את הדין
105 באבן בדומה לדין ששנינו לעיל לגבי בית, שאם סייד וצייר את הבית
106 לשם עבודה זרה התוספת והבית אסורים, וְכִית לְאוּ בְּגוֹפָה הוּא –
107 ולגבי בית הלא הציור והסייד הוא בטיח על פני הבית ולא בחקיקה
108 באבני הבית, וְיִמְתְּסַר – ואף על פי כן נאסר הבית, ומדוע באבן צריך
109 חקיקה. מתרצת הגמרא: בֵּית נְמִי אֲכִיבָא בֵּינוֹן אֲוֹרְבִי – גם בבית
110 מדובר שסייד וכייד בטיח ברווח שבין האבנים, שזה נחשב כגופה של
111

1 נידון מְחַצָה עַל מְחַצָה – מקום עובי הכותל נידון שחציו הקרוב
2 לעבודה זרה הוא שלה וחציו הקרוב לישראל הוא שלו, ולכן בבניית
3 הכותל החדש עליו להרחיק ארבע אמות מסוף חלקה של העבודה
4 זרה, שהוא אמצע עובי הכותל שנפל. כגון, אם עובי הכותל שנפל
5 היה שתי אמות, כיון שאמה אחת היא שלו, עליו להרחיק רק עוד
6 שלש אמות לתוך שלו. מוסיפה המשנה: אֲבָנֵינוּ עֲצִיבוּ וְעֲפְרוּ של כל
7 הכותל שנפל, מְטַמְּאִין מגזירת חכמים, בְּשֶׁרֶץ, שְׁהָרִי נְאֻמַר בענין
8 עבודה זרה (דברים 18) 'שֶׁרֶץ תִּשְׁקָצְנוּ', וְשֶׁרֶץ הוא לשון שרץ, כשם
9 ששרץ מטמא אדם וכלים שנגעו בו ואינו מטמא במשא, כך דין
10 עבודה זרה. רַבִּי עֲקִיבָא אָוִמַר, מטמאת בְּנֵדָה, שְׁהָרִי נְאֻמַר בענין
11 תיעוב עבודה זרה (שעריה ל 6) 'תִּזְרֹם כְּמוֹ דָּוָה, צֵא תֵאמַר לוֹ, הפסוק
12 השהו עבודה זרה לנדה, מַה נֵּדָה מְטַמְּאָה בְּמִשְׁאָה – מטמאת אדם
13 או כלים הנושאים אותה אף שאינם נוגעים בה, אָף עֲבֹדַת פוֹכְבִים
14 מְטַמְּאָה בְּמִשְׁאָה.

נמרא

15 שנינו במשנה: אם נפל כותל ביתו הסמוך לבית עבודה זרה, יכנס
16 ארבע אמות לתוך שלו ויבנה. מקשה הגמרא: איך מחייבים אותו
17 לכנס את בניית הכותל לתוך שלו, וְהָא קָא מְרוּוַח לְעֲבֹדַת פוֹכְבִים
18 – הלא הוא מהנה את העבודה זרה בכך שהוא מרחיב את שטחה.
19 מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי הִנְיָא מְפֹרָא, דְּעֵבֵד לֵיהּ – שעושה את
20 המקום הפנוי פִּית הַכְּפָא.
21 מקשה הגמרא: וְהָא פְּעִי צְנִיעוּתָא – הרי בית הכסא צריך צניעות,
22 ואילו כאן ביצ הפונה לבית העבודה זרה אין כותל, ואנשי העבודה
23 זרה רואים אותו. מתרצת הגמרא: דְּעֵבֵד לֵיהּ – שעושהו בֵּית הַכְּפָא
24 דְּלִילָה – שנפנים בו בלילה.
25 מקשה הגמרא: וְהָא אָמַר מַר בברכות (36) אִיזְהוּ אדם צְנוּעַ, זה
26 הַנְּפִנָה בְּלִילָה בְּמִקוּם שְׁנִפְנָה בַיּוֹם, שלא יראוהו בני אדם. וְהָא עַל
27 גַב דְּאִיקְרִינָא בְּכֻדְרָךְ – ואף שבמסכת ברכות (36) מפרשים מִמְרָא
28 זו, שאין הכוונה שיצטרך להתרחק בלילה למרחק של מיל כמו ביום,
29 אלא שיתפנה בלילה כדרך שנפנה ביום, מִיזְהוּ צְנִיעוּתָא פְּעִי לְמַעְבַּד
30 – מכל מקום מוכח שצריך לנהוג בצניעות, והיינו להתפנות כדרך
31 שלא היו רואים אותו בני אדם ביום. מתרצת הגמרא: דְּעֵבֵד לֵיהּ –
32 שעושהו בֵּית הַכְּפָא לְתִינוּקָא, שאינם צריכים לנהוג בצניעות.
33 מיישבת הגמרא באופן אחר: אִי נְמִי, דְּנִדְרָה לֵיהּ – שממלת את
34 המקום הפנוי בְּהִיזְמִי וְהִנְיָי – בקוצים וברקנים, שבכך לא יוכלו
35 להשתמש במקום זה.

משנה

36 שְׁלֵשָׁה בְּתִים הֵן – שלשה דינים חלוקים ישנם בבתים שיועדו
37 לעבודה זרה לענין ביטול שם עבודה זרה מהם. דין ראשון. בֵּית
38 שְׁבֵנָא מִתְחַלְהָ לְעֲבֹדַת פוֹכְבִים על מנת לעבוד לבית עצמו, הָרִי
39 זֶה אֲסוּר בהנאה. ולכן אם הבית של גוי, אפשר לבטל ממנו שם
40 עבודה זרה ולהתירו על ידי ניתוח חלק מן הבית. ואם הוא של
41 ישראל, אין לו תקנה בביטול, ואבניו עציו ועפרו אסורים בהנאה
42 לעולם. דין שני. היה בית בנוי מתחילה שלא לשם עבודה זרה אלא
43 לדירת אדם, והקצה בעליו את הבית לעבודה זרה, ואף עשה מעשה
44 וְכִיִּידוּ – וטח את הבית בסיד, וְכִיִּידוּ – וצייר בסיד ציורים לשם
45 עֲבֹדַת פוֹכְבִים, וְחִדְשׁ – או שחידש בבנין דברים שלא היו שם קודם
46 לכן לשם עבודה זרה, אם עדיין לא השתחוה לבית, נאסר הסייד
47 והכיוד בהנאה, ואסור לדור בבית עד שיסיר את הסייד. ולכן, אם
48 הבית של ישראל, כיון שאין ביטול לעבודה זרה שלו, הרי זה נִזְמַל
49 כל מַה שְׁחִדְשׁ והוסיף בבית לשם עבודה זרה, והבית מותר בהנאה.
50 אך מה שקילף והסיר מהבית אסור בהנאה לעולם ואין לו ביטול. ואם
51 הבית שייך לגוי, יכול הגוי לבטל את הסייד, על ידי הסרת מעט ממנו
52 או מהתוספת, והסייד והתוספת והבית מותרים בהנאה. אולם אם
53 השתחוה לבית, הבית עצמו נאסר בהנאה, ואם היה שייך לגוי עליו
54 לבטלו, ואם הוא של ישראל, כל הבית אסור בהנאה לעולם. דין

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום חמישי עמ' ב

1 בית, ולכן נאסר הבית בכך.

2 מקשה הגמרא: **מַי לֹא עֲסָקִינָן** – וכי בבית לא מדובר **דְּשִׁייעַ** – שהיה

3 כבר מרוח בטיח באופן שאין רוח בין האבנים, ו**תְּרֵד שִׁיעִיה** – וחזר

4 ומרח טיח וסייד וצייר לשם עבודה זרה, ואף בטיח זה שאינו נחשב

5 כגוף הבית נאמר שאוסר את הבית בהנאה עד שיסיר את התוספת.

6 מתרצת הגמרא: **אֵלָא פִּי אֶתְמַר דְּרַבִּי אֲמִי** – כאשר נאמרו דברי רבי

7 אמי, **לְעֵינָן פִּיטוּל אֶתְמַר** – לגבי ביטול שם עבודה זרה הם נאמרו,

וכך אמר, **וְאֵף עַל גַּב דְּסִייד וְכִייד פְּגוּפָה שֶׁל אָבִין** – גם אם הסייד

והציור היו על חקיקה בגוף האבן, **פִּי** – כאשר **נְטִיל** – את **מַח שְׁחִידֵשׁ**

0 **שְׁפִיד דְּמִי** – האבן מותרת. והמשנה הוצרכה לחדש זאת, **דְּמַחֵוּ**

1 **דְּתִימָא** – משום שהיית סבור לומר **שֶׁפִּינָן שְׁפִייד וְכִייד פְּגוּפָה שֶׁל**

2 **אָבִין, פְּאָבִין שְׁחַצְבָּה מְתַחֲלָה לְעַבֹּדָת פּוֹכְבִים דְּמִיָּא** – דינה כאבן

3 שנחצבה ממהר לשם עבודה זרה, ו**תִּיתְסַר פּוֹלָה, קָא מְשַׁמַּע לָן רַבִּי**

4 אמי שאין הדבר כך, ודי בהסרת הטיח.